

No. 9. }

September 1883.

{ 9de Aargang.

Træet ved Floden.

Mel.: At sige Verden ret Farvel.

Aen Kristnes Liv er som et Træ,
 Der giver Ven og Fiende Læ
 Og plantet er ved Floden.
 Ved Troen staar det klippestjævt
 I Winterfuld mod Stormes Raast;
 Derfor er Troen Roden.

Og Haabet er den Morgendrik,
 Hvorved det Vært og Grøde fik
 Og Liv i alle Grene.
 Men Kronen og dens Blomsteflor
 Er Kjærlighedens milde Død
 Og Tanke høie, rene.

Og Flodens evigt friske Elv
 Er Speilet, hvor det ser sig selv
 Udi de Bølger stille.
 Den søder Blomst og Blad og Kryb,
 Den munder ud i Havets Dyb,
 Den er Guds Ordets Kilde.

Saa rig er Hjertets stille Fred:
 Den eier Tro og Kjærlighed,
 Og Haabets Kraft mon glemme.
 Ved Herrens underfulde Ord
 Vi leve glad paa denne Jord,
 Til vi hos Ham er hjemme.

Chr. Bredsdorff.

Piccolo Paolo.

En Historie fra Alperne.

Da jeg en Dag var kommen ind i en af Londons Smaagader for at besøge en syg Ven — fortæller en Englænder — hørte jeg, netop som jeg vilde gaa op ad Trappen, en bedende Børnestemme sige paa Italiensk: "Giv mig Noget at spise; jeg er en fattig Dreng; jeg har Intet spist i ti Timer". Jeg vendte mig om og saa da en liden Fyr med en høj Hat, broderet Jakke, broget Bælte og Knæbentklæder. Han gav sig til at dreie paa en liden elendig Kirekasse og snurre sig selv rundt med det Samme, som om han vilde forsøge paa at danske, medens han med en svag, men blød liden Stemme sang en Melodi, jeg ofte havde hørt i de sydlige Alper. Det bønfuldende Blik i hans mørke Dine valte min Opmærksomhed, saa jeg betragtede ham lidt nærmere, og jeg overraskedes nu ved at se det forstandige, men overordentlig sørgmodige Udtryk, der kom i hans Ansigt, saa snart han var færdig med sin Forretning. Da han saa, at jeg lagde Mærke til ham, kom han hen til mig og gjentog: "Da me qualche cosa" (giv mig Noget).

"Hvor kommer du fra, min Dreng?" spurgte jeg ham i hans eget Sprog.

"Fra de høie Alper," svarede han, idet hans Træk oplavedes ved at høre det kjære Modersmaal. "Na, Signore, gid jeg var der igjen!"

"Hvad hedder du?" spurgte jeg videre.

"De kalde mig Piccolo Paolo" (lille Poul), svarede han, "men min Faders Navn er Bellino, det er en god Fader, og min Moder er ogsaa god; hun sagde, at hun vilde bede for mig, at jeg maatte faa det godt. Gid Gud vilde høre hendes Bøn!"

"Har du det da ikke godt her, Paolo?" spurgte jeg.

"Na nei, Signore. Nogle Mennesker er nok gode og give mig Mad og Penge, naar jeg gaar om i Gaderne; men det er ogsaa tidt, at Drengene drille mig og le af mig, ja nogle kaste Sten efter mig; og naar jeg saa kommer tilbage til min Herre, Marco

Tadino, saa prygler han mig, naar jeg ikke har saa Meget til ham, som han venter, og han har sagt, at næste Gang, jeg kommer hjem med saa Lidt, saa kaster han mig ned i en mørk Kjælder, fuld af fæle Strubtudser og andet Kryb."

Jo mere Paolo fortalte mig af sin Historie, desto mere Interesse fik jeg for ham; thi hele hans Væsen overbeviste mig om, at han ikke søgte at stusse mig, men fortalte mig en ligefrem sand Historie om Lidelse og Uretfærdighed.

"Vent paa mig, til jeg kommer igjen," sagde jeg, idet jeg gik ind til min syge Ven for at høre, om han havde lagt Mærke til Drengen. Han havde bemærket ikke alene ham, men flere andre Dreng, der viste sig til forskellige Tider, en med en liden hvid Mus, en anden med en Abekat osv. Da de aldrig stode sammen, var det aabenbart, de stode under en fælles Ledelse og tilhørte den samme Herre, og at det maatte være en streng Herre, kunde man nok se paa deres elendige Udseende. Det Hele stemmede med Paolo's Beretning, og jeg besluttede nu, hvis han ønskede det, at befri ham fra hans Slaveri.

Da jeg kom ud, saa jeg ham staa og vente paa mig. "Jeg kunde have lyst til at aflægge din Herre, Marco Tadino, et Besøg," sagde jeg til ham.

"Na nei, Signore!" udbrød Paolo forstrækket, "han vil blive saa vred, naar jeg bringer Dem til ham."

"Jeg er slet ikke bange for ham," svarede jeg for at opmuntre ham. "Han har ingen Ret til at holde paa dig, hvis du ønsker at komme tilbage til dine Forældre, da de naturligvis lod dig rejse i den Tro, at du skulde blive vel behandlet og tjene Penge; og da du nu bliver slet behandlet, og de Penge, du tjener, blive tagne fra dig, saa er der ingen Lov, der giver ham Ret til at holde paa dig."

"Men Signore, hvor skal jeg saa gaa hen? jeg kan ikke tale dette Lands Sprog og ikke finde Veie i denne store, vildsomme By."

"Jeg vil tage mig af dig, min Dreng," svarede jeg. "Jeg er netop ifærd med at besøge Fæstlandet og har i Sinde at rejse

gjennem dit Fødeland, saa skal jeg bringe dig sikkert i din Moders Arme."

Taarerne stode Paolo i Øinene.

"Saa har Gud hørt hendes Bønner; men det er næsten altfor godt til, at det kan være sandt."

"Nu skulle vi dog se, om det ikke kan blive det," sagde jeg, bevæget ved at se Udtrykket i hans Ansigt. "Hvor naar pleier du at vende tilbage til din Herre om Aftenen?"

"Det kommer an paa, hvor mange Penge jeg har faaet; har jeg kun lidt, saa venter jeg, til alle Butikkerne ere lukkede, for saa faar jeg dog ingen Aftenmad og lidt Prygl oven i Kjøbet."

"Godt, saa vente vi til i Aften," sagde jeg, "men du er vist sulten, Paolo?"

"Ja, Signore, jeg har Intet spist siden i Morges."

Jeg førte ham ind paa en Restauration, hvor jeg overbeviste mig om, at han virkelig var saa sulten, som han sagde. Derpaa bad jeg Folkene, om han maatte blive der, indtil jeg kom tilbage, og jeg kunde se paa den Glæde, hvormed han sprang imod mig, da jeg kom, at han vist havde frygtet for, at jeg vilde narre ham. "Naar vi nu komme hen til Marco Tadino," udbrød han, "maa De ikke forlade mig, for han vilde slaa mig ihjel, hvis han fik at vide, det var mig, der havde jagt, hvordan han behandler os."

"Du skal ikke være bange, min Dreng; men du maa være beredt paa i nogle Minutter at taale hans Brede; giv ham de Smaaaffillinger, du havde, for jeg traf dig, og selv om han begynder at slaa dig, skal du ikke bryde dig om det, desto bedre vil jeg kunne hjælpe dig bag efter."

Paolo forstod min Hensigt og lovede at rette sig efter mig, og nu fulgte jeg ham, hvor han viste mig Vej; og da vi vare saa heldige at møde en Politibetjent, som jeg kjendte, bad jeg ham følge med. Tilfældt kom vi ind i en snever Gaard, omgiven af faldefærdige Bygninger, og her standsede Paolo ved en Trappeopgang. "Han bor paa anden Sal," hvistede han.

"Vi maa ikke lade ham mærke, at vi ere

her, ellers stænger han Døren," sagde Politibetjenten; "jeg sender ham, han er istand til Alt."

Jeg klappede den sjælvende Paolo paa Ryggen for at sætte Mod i ham, og nu tog han sig sammen og gik op ad Trappen, medens vi listede os bagefter. Vi saa Lyset strømme ud af Døren, da han aabnede den, og hørte lidt efter en rasende Mandstemme tale Italiensk og derpaa Lyden af Slag og gjennemtrængende Skrig. Nu var Diebliffet kommet til at handle. Jeg sprang op og ind ad Døren, fulgt af Politibetjenten, og stod foran en hoi Italiener med lynende Øine; i den ene Haand holdt han en tung affikkelig Pist, medens han havde den anden i Haaret paa lille Paolo.

"Hvem vover at trænge her ind?" udbrød han, idet han slap Drengen og traf en Kniv frem fra Bæltet.

"Naa, naa, min Herre, ikke Noget af den Slags," raabte Politibetjenten og kom frem med sin Stok. "Hvad har De for med disse Børn?"

Marco stak Kniven i Steden og lod Pisten falde, hvorpaa Politibetjenten satte sin Fod paa den, da han vilde have den som Bevis imod ham.

"Er dette deres egne Børn?" spurgte jeg, idet jeg pegte paa Paolo og tre, fire andre smaa Musikantere, der stode omkring i Krogene.

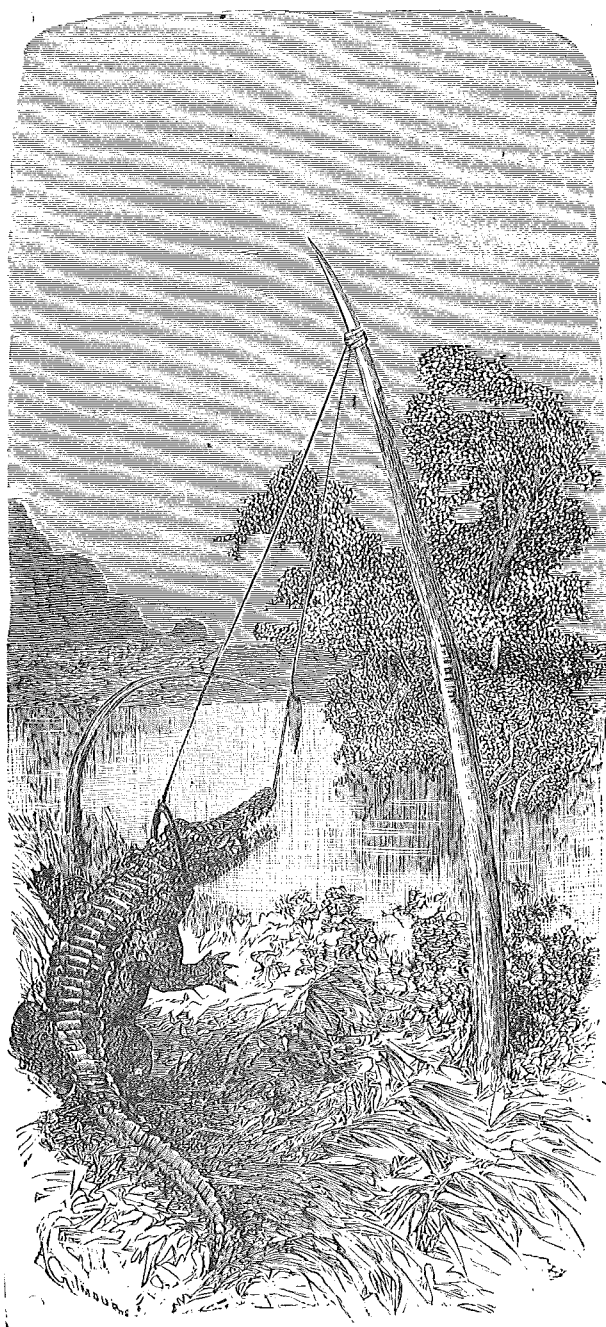
"Ja vist ere de mine, de vove ikke at sige Andet; de have stjaalet og fortjene Straf."

"Vi ville lade Dyrigheden afgjøre den Sag. Jeg har nemlig hørt, at det ikke skulde være saa; men at De lever af deres Fortjeneste, og vi have her været Vidne til, hvorledes De behandler dem. En, som jeg ved ønsker at forlade Dem, tager jeg strax med mig; — Paolo, du maa sige Signor Tadino Farvel — og de andre overlader jeg til Politiets Omforg."

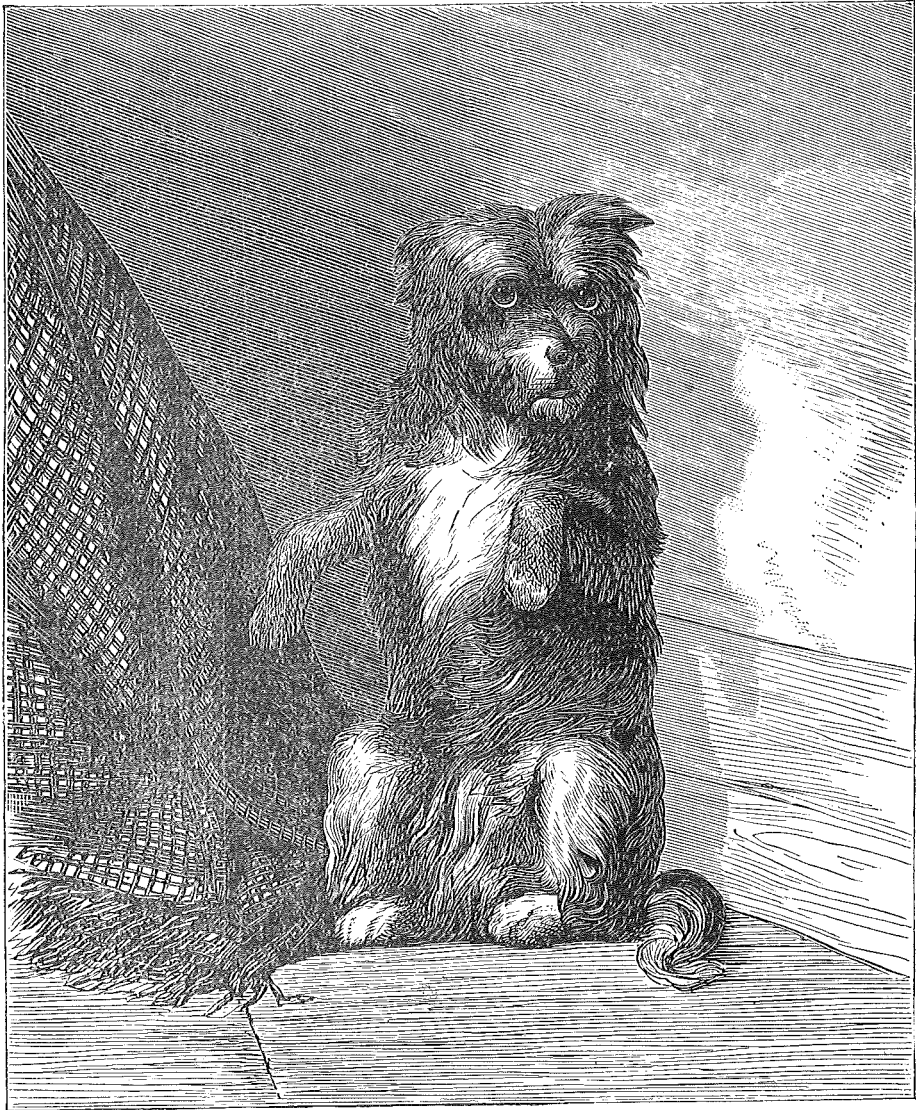
Italieneren skjældte og smældte paa Italiensk og Engelsk imellem hinanden; men Politibetjenten sagde ganske rolig: "Kom, min Herre, vi kjende hinanden; vi have længe været paa Jagt efter Dem, og jeg har ikke i Sindet at lade Dem slippe." Derpaa tog han ham i Kraven og traf afsted med ham til en nærliggende Politistation, medens de unge Musikanter fik Ordre til at følge efter.

(Fortf.)

Alligator-Fangst i Syden.

Buden i Skole.

At Karo er et trofast Dyr,
Det har I vel hørt maaste ;
Men at han er en forstandig Ky,
Det kan I af Billedet se.

Din jordiske Fader og din Fader i Himlen.

En Mand, som nu er Evangeliets For-
fælder, fortæller om sig selv Følgende:

Faa Børn har vel havt en saa om og god Fader, som jeg. Da jeg var en liden lys-
haaret Gut, pleiede han ofte at sætte mig
foran sig paa sin Ridehest og saaledes bringe
mig til Skolen. Han var altid villig til at
hjælpe mig med Udførelsen af mine smaa
Planer og sparede ingen Møie for at berede
mig Glæder. Jeg havde nylig fyldt mit
spvende Kar, da deene min omme Fader en
Dag kom hjem meget syg. Da min Moder
ogsaa i denne Tid var fengeliggende, maatte
mine ældre Søstre paatage sig at pleie min
Fader. Zuden saa Dage tiltog hans Syg-
dom i en saa betænkkelig Grad, at der var
lidet Haab om hans Helbredelse. Da jeg en
Søndags Morgen kom ind i hans Bærelse,
rakte han sin Haand imod mig og sagde:
"Min kjære lille Gut, Pappa er nu meget
syg. Tag denne Recept og spring til Hr. C.,
saa faar du den derpaa skrevne Medicin."
Jeg tog Papiret og gif til Apotheket, men
da jeg kom did, var det stængt. Hr. C.
boede et godt Stykke derfra, og da jeg syntes,
det var fjedeligt at gaa saa langt, fulgte jeg
mit onde Hjertes Tilbøielighed og vendte til-
bage. Paa Veien gif jeg og overtænkte,
hvad jeg skulde sige, naar jeg kom hjem.
Jeg vidste kun altfor vel, hvor syndigt det
var at sige en Usandhed; men en Synd
drager en anden efter sig. Da jeg kom ind
til min Fader, saa jeg, at han led skræffe-
ligt. Paa hans Pande saaes store Sved-
draaber, som Smertterne frempressede af hans
udmatte Legeme. "Det var suilt af dig
min lille Gut," sagde min Fader venligt.
Uden at vove at se ham i Ansigt, sagde
jeg med usikker Stemme: "Hr. C. sagde, at
han ikke har den Medicin." — "At han ikke
har den! Er det muligt?" Min Fader
fastede et gjennemtrængende Blik paa mig og
sagde derpaa: "Da faar min lille Gut se
sin Fader lide meget af Mangel paa Læge-
midler."

Jeg skyndte mig ud og lettede mit be-
stemte Hjerte Noget ved at lade mine Taarer
saa frit Løb. Snart blev jeg dog igjen
faldt ind. Alle Børnene, hvoraf jeg var det
yngste, vare nu samlede om Sengen. Da
han lagde sin Haand paa mit Hoved og
sagde, at han om nogle Dage skulde hvile i
Jordens Skød, at jeg skulde holde mig til
Gud og Frelser som min Fader og bedste
Ven, elste og adlyde Ham, gjøre Ret og tale
Sandhed, samt altid ihukomme, at Guds
Dien fulgte mig paa alle mine Veie, da syntes
jeg, at jeg vilde segne til Jorden. Endnu
engang lagde han sin skjælvende Haand paa
mit Hoved og nedkaldte Guds Bølgeløse over
mig. O, hvor jeg i denne Stund følte mig
brødefuld. Jeg kunde ikke længere udholde
hans kjærlighedsfulde Blik. Hultende gif
jeg bort fra hans Seng. Snart fik jeg
høre, at min Fader ikke mere kunde tale.
O, hvad vilde jeg ikke have givet for at saa
besejende, at jeg havde loiet, og tede ham til-
hvilte mig et Tilgivelsens Ord. Jeg listede
mig sagte ind endnu engang og hørte da, at
Præsten bad for min døende Fader. Hurtig
greb jeg min Hue, styrtebe ud og bort til
Apothekeren, hvor jeg ogsaa strax fik den for-
langte Medicin. Jeg løb af alle Kræfter
hjem og ind til min Fader for at udraabe:
"Se her, Fader," og besejende min Synd;
men snart opdagede jeg, at jeg kom for sent.
Hans Dine vare luffede, hans Haand be-
vægedes ikke mere, hans Hjerte havde op-
hørt at banke, og den Mund var nu taus,
som nylig saa venlig havde tiltalt mig. Min
Fader var død. Og det Sidste, jeg havde
sagt ham, var en Usandhed. Hans Godhed
mod mig, hans Kjærlighed, hans omme Blik
og milde Røst, og saa paa den anden Side
min Synd og Falskhed trængte med Magt
ind paa min Sjæl og syntes ganske at ville
knuse mig. Da jeg saa hans kolde, i Døden
blegnede Ansigt, var det, som hørte jeg disse
hans Ord: "Da faar min lille Gut se sin
Fader lide meget af Mangel paa Lægemidler."
Jeg troede at være forvisset om, at han ikke
havde været død, dersom han havde faaet
den puffed Medicin. Nogle Dage derefter

blev han begravet. Der vare flere Præster tilstede ved Begravelsen; alle vare ventlige og gode mod mig, men ingen kunde dog trøste mig. Alle Børnene bleve siden sendte bort til forskjellige Steder; thi min Moder var altså for svag til at have os hjemme.

Tolv Aar senere, da jeg studerede ved Universitetet, gik jeg en Dag alene for at opsjøge min Faders Grav. Det var ikke vanskeligt at finde den kjære Grav med sin simple Gravsten. Da jeg stod der boiet over den, hensattes jeg i Tankerne tilbage til hans Dødsdag, da jeg stod ved hans Side, og jeg syntes endnu i denne Stund at høre og se ham. Erindringen om min Synd og Lagn rev paanyt Saaret op i mit Hjerte. Gjerne skulde jeg have villet give tusinde Verdener, om jeg havde eiet dem, hvis jeg blot en eneste Gang kunde faaet ham til at høre min Bøn om Tilgivelse; men det var for sent. Han havde ligget 12 Aar i Gravens Gjemme. Jeg maatte leve igjen og sørge over min Ulydighed, Falskhed og Utafnemlighed mod min kjærlighedsfulde Fader. Maatte den Herre Jesus tilgive mig min Synd!

Kjære Barn! Målligens du ogsaa engang er kommen forsent til En, som du har længtet efter, elsket meget paa Jorden. Og det har været saa haardt, saa bittert, ja saa hjertesknusende. Men al din Smerte og Lidelse kunde dog ikke gjengive dig, hvad du har tabt. Med al din Sorg kunde du dog ikke kalde din Fader, Moder eller nogen af dine Spødsfende tilbage til Livet igjen. Det var for sent at gjøre Noget. Du kom forsent.

Men tænk, om dette skulde hænde dig med Gud i Himlen! Tænk, om du skulde komme forsent til Hans Naadebør for at faa Forladelse for din Synd, og det gjør du, hvis du dør i dine Synder. Thi du kan aldrig faa et Minut igjen af en forspildt Naadetid, naar den engang er forbi. Ikke et eneste Naadebesøg mere. Vøgt dig derfor for at komme forsent i at søge Frelse for din Sjæl. Mod hvem syntede vel den lille Gut ved sin Utafnemmelighed, Letsindeghed og Usandhed? Jo, mod den gode, barmhjertige Fader i Himlen, som tilligemed mangfoldige andre

Goder ogsaa havde stjenket ham en om og kjærlig jordist Fader. Mod Gud alene har vi paa mange Maader syndet og gjort ilde for Ham i Tanker, Ord og Gjerninger. Dette maatte Jesus med sin blodige Død og Pine forløse. Du er mlutignens kommen for sent til paa Jorden at bede din jordist Fader om Tilgivelse; men endnu er du ikke kommen for sent til at faa indgaa i Himlen, til at træffe Jesus. Endnu lever du i Naadetiden. Endnu heder det til dig: Kom! i dag kan du faa komme til den Herre Jesus. Ja, Han venter med inderlig Vængsel paa, at du skal komme. Han tager imod dig med aabne Arme. Opsæt ikke din Omvendelse. Opsæt ikke at høre og læse Guds Ord, at fly Synden, at raabe til Jesus: Herre, forbarm dig over mig. Jeg beder dig, opsæt ikke, thi du kunde komme forsent. Tænk, om Herren i denne Dag skulde kalde dig frem for sin Domstol, og og du ikke for skulde have flyet til Jesus og hørt Syndsforladelsens dyrebare Ord af Ham, men du skulde komme for sent!

Bøn og Bønhoørelse.

Inspektør Zeller ved Redningsanstalten for vanartige Børn i Beuggen i Tydskland meddelede følgende Tilfælde, der synes egne sig til at affløre, hvad der ligger skjult i mangt et Hjerte.

"Et af Børnene," fortæller han, "kom en Dag til mig ganske bekymret og klagede over, at Gud ikke vilde høre dets Bøn."

"Hvorom beder du da?"

"Jeg beder Gud, at Han vil give mig et ydmygt Hjerte."

"Hvofor tror du da, at du ikke er bleven bønhoørt?"

Barnet svarede grædende: "Siden jeg begyndte at bede saaledes, have de andre Drengene begyndt at blive saa slemme mod mig; de forhaane mig og spotte mig hvert Dieblit, saa at jeg neppe kan holde det ud længer."

"Hvorledes?" svarede jeg, "du tror, at Gud ikke vil give dig et ydmygt Hjerte, og

fortæller mig alligevel, at de øvrige Børn for meget ydmyge dig!"

"Se der, hvorledes du just er bønhort.

Igjennem saadanne Ydmygelses vil Herren opfylde din Bøn. Ved dette Middel og paa denne Bei vil Han give dig et ydmygt Hjerte."

Det stakkels Barn havde ikke tænkt derpaa. Det havde forudsat, at Gud skulde have taget en ganske anden Bei; deraf den Bildfarelse, at det ikke var bønhort.

Mange Kristne befinde sig i samme Bildfarelse. De bede om Tro, om Haab, om Kjærlighed, og Gud hører dem, idet Han lader dem komme i saadanne Omstændigheder, hvor de blive fristede til at tvivle, til at mistroste, til at falde i Vantro, geraade i Fortvivlelse, til at forbitres, blive utaalmodige, vredagtige o. s. v. Men just ved denne gavnlige Dvælse vil Han udvilde Troen, Haabet og Kjærligheden i deres Hjerter. I Sandhed, hver kristelig Dyd, vi tragte efter, maa fremgaa af en saadan Kamp, og vi ville altid vinde Seier, naar vi intet Dieblit undlade at søge vor Styrke i Herren.

Johannes den Døbers Hoved.

I en Skole fortalte Læreren Beretningen om Johannes den Døbers Halskuggelse, hvorledes Kong Herodes lovede Herodias's Datter med Ed endog Halvdelen af sit Rige og saa paa hendes Begjæring begik det fæle Mord. Han bestrev for Børnene den let-sindige Piges usømmelige Dpførsel og viste dem, hvilket ondt og ugudeligt Hjerte man maatte have for med koldt Blod at bede om en saa forfærdelig Gave.

Tilfældt spurgte Læreren: "Havde Kongen Ret til at opfylde Pigenes Begjæring og berøve den uskyldige og fromme Johannes Livet?"

Med en Røst svarede Børnene: "Nei".

"Men han havde svoret en Ed. Hvad Svar skulde han da have givet Herodias's Datter?"

En lang Tausked paafolgte. Endelig løstede en liden opvakt Gut sin Haand iveiret.

"Nu, Fredrik, hvad skulde Herodes have sagt for at redde Johannes's Liv?"

"Johannes's Hoved hører til den Halvdel af Riget, som jeg vil beholde for mig selv", var Guttens kvikke Svar.

G a a d e.

(Indjendt af C. S. S.).

Jeg selv er bevoret med Græs og Træ'r,
Og mangen en Arbeidsmand har mig saa kjær.
Med 'G' foran er jeg et usømmende Kræ;
Med 'B' en Hygge for Heste og Jæ.
Med 'L' jeg værner mod Tyvehaand
Langt bedre end mange stærke Vaand.

Opløsning

paa Gaaden i No. 7:

Han, Kran, Gran, Tran.

Rigtig opløst af C. S. S., Glasgow, Wis.; K. M. N., Montevideo, Minn.; P. P. V., Ada, Minn.; K. P. J., Benson, Minn.; A. P. A., Martell, Wis.; P. J., Mariabahl, Kansas, og N. N., Eltrick, Wis.

Børneblad

De Aargang.

Prisen er fremdeles 35 Cents pr. Expl. Vore Agenter, der tage Bladet i Pakker og selv holde Raveliste, tilstaa vi derimod for det dermed forbundne Arbejde og Udgifter følgende Reduktion:

Pakker paa 5—9 Expl. efter 30 Cts. pr. Expl.

— 10—49 — 25 " —

— 50 og derover efter 20 " —

Adresse: J. B. Frick.

Dr. 8, La Crosse Wis.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

"Jædrl. og Emigr." S Trykkeri, La Crosse, Wis.